

ในวันที่สายรุ้งกลับมาสดใสอีกครั้ง

หลายครั้งเหลือเกินที่เมื่อความทุกข์อาบไล่ไปทั่วทั้งจิตใจ ดวงตาคู่นี้ของฉันก็รู้สึกเหมือนมองเห็นรุ้งกินน้ำเป็นสีขาวยกกับคำ ความสดใสสวยงามและน่าตื่นตาตื่นใจสูญหายไปจนเกือบหมดสิ้น สีสิ้นของรุ้งที่ฉันเคยหลงไหลกลับจืดจางลง กลายเป็นเพียงสิ่งหนึ่ง ที่จืดชืดไร้ชีวิตชีวาบน โลกใบน้อยที่หม่นหมองเท่านั้น

ความทุกข์ไม่ใช่สิ่งไกลตัวเลย ตรงกันข้ามกลับเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ชิดติดกับมนุษย์ทุกคนบน โลกนี้อย่างเท่าเทียม ทั้งมหาเศรษฐีและยาก ทั้งวัยหนุ่มสาวและวัยชรา ทั้งชายและหญิง ทั้งคนที่ประสบความสำเร็จ และคนที่ล้มเหลว ไม่ว่าจะเป็ใคร อยู่ที่มุมใดของโลก ทุกคนย่อมมีทุกข์ทั้งสิ้น เป็นดั่งเงาตามตัว ที่จะติดตามเราไปเสมอ

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งมีการบ้านหลายสิบต้องสะสาง และพรุ่งนี้เธอกำลังจะสอบ นั่งท่องตำราอยู่คิดค้น มีความอ่อนล้าเคียงคู่ยามค่ำคืน เธอมองนาฬิกาแขวนผนังบอกเวลาเป็นระยะ หนึ่งชั่วโมงผ่านไป และสอง ชั่วโมงก็ผ่านไปเช่นกัน กองงานยังไม่ยอมให้เธอพักผ่อน กองหนังสือเรียงตั้งใหญ่ตั้งนั้นยังไม่ยอมปล่อยให้เธอได้นอนหลับฝัน คืนนี้คงต้องมีความอ่อนล้าอยู่เป็นเพื่อน ไปอีกนาน เธอรู้สึกอ่อนเพลียเหลือเกิน

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งวาดฝันอนาคตของตัวเองเอาไว้ในภาพความคิด เธอวาดตัวเธอเองในอีกห้าปีข้างหน้า และตัวของเธอในอีกสิบปีข้างหน้า เส้นทางอนาคตของเธอคงจะยาว ไกลกว่าที่คิด เธอลองไล่ตามความฝันของตัวเอง ส่งงานเขียนเข้าประกวดหลายครั้ง และบ่อยครั้ง เธอล้มเหลว

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งมองดูคนอื่น ๆ ประสบความสำเร็จในเส้นทางที่พวกเขาเลือกเดิน มองดูคนอื่น มีความสุขบนเส้นทางนั้น เด็กผู้หญิงคนนั้นดีใจกับพวกเขาเหล่านั้นด้วยเช่นกัน ในความเห็นของเธอ การเดินไปอย่างมีความสุขในทางเดินที่กำหนดขึ้นเอง ช่างเป็นสิ่งที่วิเศษ แต่ในอีกมุมหนึ่งของความรู้สึก เธอหันกลับมามองตัวเธอในกระจก และหลายครั้งที่เดียว ที่เธอตั้งคำถามกับเงาสะท้อนในกระจกบานนั้น “แล้วฉันล่ะ ฉันเดินมาถึงไหนแล้ว กับเส้นทางที่ฉันเป็นผู้เลือกเอง จุดหมายปลายทางของเส้นทางชีวิตที่ยาวไกลอยู่ที่ไหนกันแน่” บ่อยครั้งเหลือเกินกับความผิดหวังที่พบเจอ เธอรู้สึกท้อแท้

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งเหม่อมองผิมน้ำกว้างใหญ่ เธอกำลังคิดถึงอนาคตของตัวเอง ฉันทันในอีกสิบปีข้างหน้าจะเป็นอย่างไรกัน ตอนนั้นฉันจะกำลังทำอะไรอยู่ เธอไม่เคยลังเลในสิ่งที่เธออยากเป็น ไม่เคยลังเลในจุดที่เธออยากยืน แต่ความมุ่งมั่นนั้นจะให้อะไรกับเธอกันเล่า ในเมื่อแม้แต่ตัวเธอเองยังมองไม่เห็นจุดหมายของเส้นทางที่ตัวเธอเองเป็นคนกำหนดเอาไว้ ปลายทางนั้นอาจมีทุ่งดอกไม้ หรืออาจจะมีผิมน้ำ

เชื่อว่ารากตัดขวางไว้ รอให้เธอข้ามกระแสหน้านั้น แล้วปักธงลงบนปลายทางที่เรียกว่าความสำเร็จนั้นหรือ แต่ที่เธอหวาดกลัวที่สุด คือกลัวว่าปลายทางนั้น จะเป็นทางตัน

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งฝ่าสายฝนเย็นเยียบในช่วงเกือบหกโมงเย็น ที่ดวงอาทิตย์ค่อย ๆ ลากจากไป แล้วพาความสว่างไสวกลับไปด้วย กลุ่มเมฆหนาเสียดำครอบครองพื้นที่บนฟ้าอย่างมีอำนาจ ฝ่าเสียงฟ้าร้องดั่งสนั่น เธอจำเป็นต้องฝ่ากระแสฝนไปไปทั้งชุดนักเรียนแบบนั้น เพื่อให้ทันขึ้นรถโดยสารประจำทาง ตัวเปียกปอนเพราะน้ำฝน รู้สึกหนาวเหน็บทั้งร่างกายและจิตใจ และเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเครื่องปรับอากาศบนรถโดยสารที่เย็นกว่าปกตินั้น ความหนาวเหน็บนั้นเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ และเธอรู้สึกเหมือนจะเป็นหวัดเสียเดียวนั้นเลย

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งตัวเปียกปอนตั้งแต่หัวจรดเท้า เม็ดฝนทำให้เธอหนาวเหน็บทรมาณอย่างเหลือเชื่อ ยืนเบียดเสียดกับผู้คนมากมาย ในวันที่ทุกคนเหมือนจะต้องการกลับบ้านในเวลาพร้อมกัน รถแทบจะไม่ว่างเลย ผู้คนหลังไหลเข้ามามากขึ้นเรื่อย ๆ และนั่นก็ทำให้มีพื้นที่บนรถน้อยลงเรื่อย ๆ ด้วย บนรถโดยสารคันยาวสี่เหลือง บนรถโดยสารที่มีคนเบียดอัดกันอยู่ราว ๆ ครึ่งร้อย ร่างกายเด็กผู้หญิงเหมือนจะหมดสิ้นแรงไปตรงนั้น เมื่อท้องฟ้าฝนนั้นนอกหน้าต่างต่างหมดสิ้นแสงสว่าง แต่กระนั้นก็ยังมองไม่เห็นดวงดาว เธอยังอยู่บนรถโดยสาร พยายามยิ้มกับตัวเองได้หน้ากากอนามัย เพื่อหวังว่าความเหนื่อยล้าจะจืดจางลงบ้าง แม้เพียงเล็กน้อยก็ยังดี แต่การกระทำนั้นก็ไม่ใช่ช่วยให้อะไร ๆ ดีขึ้นมากมายนัก

เด็กผู้หญิงคนนั้นกำลังเขียนความทุกข์ของเธอลงบนกระดาษแผ่นนี้

หลายครั้งไข่มุขที่ความทุกข์ทำให้ความรู้สึกหม่นหมอง ภาพลิ่งต่าง ๆ ที่เคยสดใสกลับกลายเป็นสีขาวดำจืดชืด และไร้ชีวิตชีวาอย่างไม่น่าเชื่อ

ถ้าเช่นนั้น คุณคิดว่า “อะไร” ที่จะทำให้สายรุ้งกลับมาสดใสได้อีกครั้ง “อะไร” ที่จะทำให้รุ้งกินน้ำกลับมาเป็นสิ่งสวยงามน่าหลงใหล บน โลกใบนี้อีกครั้ง

เด็กผู้หญิงคนเดิมคนนั้น กำลังเครียดกับกองการบ้าน และตั้งหนังสือตั่งสูงที่จะต้องอ่านภายในคืนนี้ให้จบ มีกำลังใจเป็นของตัวเองเสมอ เธอคิดรูปศิลปะที่ชื่นชอบไว้ที่สมุดบันทึก เธอมองรูปครอบครัวของเธอ ที่หัวใจเธอเสมอ เธอมองรูปเพื่อนสนิท พวกเขาทำให้เธอรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนคนหนึ่งบน โลกใบนี้ที่

โชคดีเหลือเกินที่มีเพื่อนที่จริงใจแบบนี้ เธอมองข้อความในมือถือ แค่ว่าเพียงประโยคสั้น ๆ กลับทำให้เธอยิ้มได้และมีกำลังใจเสมอ เธอคิดถึงรูปสุนัขของเธอเอาไว้ในแฟ้ม มองดูมันหลายครั้ง และคิดถึงสัมผัสที่เคยได้กอดเจ้าเพื่อนขนฟู แค่กอดเท่านั้น ก็เหมือนจะทำให้ความเหนื่อยล้าในร่างกายหลังไหลออกไปจนหมดสิ้น และในบางครั้งเธอมองรูปใบเล็กที่มี เธอชอบรูปถ่าย เพราะมันเป็นสิ่งย้ำเตือนว่า เธอเคยมีช่วงเวลาแบบนี้ และนึกถึงความทรงจำดี ๆ ไว้ในกระดาษใบเล็ก ที่อัดแน่นไปด้วยความทรงจำ หลาย ๆ คนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต พวกเขาเหล่านั้นอาจไม่รู้ตัวเลยก็ได้ แต่หากพวกเขาได้อ่านบทความนี้ ฉันขอขอบคุณทุกคนที่ฉันรัก และทุกคนที่รักฉัน ขอขอบคุณที่ทำให้เด็กผู้หญิงคนนี้มีแรงผลักดันเสมอ บางความรักฉัน ได้มันมาตั้งแต่เกิด บางความรักฉัน ได้มันมาจากการแสวงหา บางความรักเกิดขึ้นด้วยความประทับใจ บางความรักจบลงด้วยความผิดหวัง และบางความรักจบลงด้วยการจากลา แต่ไม่ว่าความรักนั้นจะเกิดขึ้นและจบลงอย่างไร ฉันก็ดีใจเสมอ ที่ครั้งหนึ่งในชีวิต ฉันเคยได้รัก

เด็กผู้หญิงคนเดิมคนนั้น เธอคนที่ล้มเหลวเมื่อวิ่งไล่ตามความฝัน บอกกับตัวเองว่า อย่างน้อย ๆ เธอก็ได้เดินในเส้นทางที่ตัวเองเป็นผู้เลือกเอง ได้วิ่งตามความฝันที่เธอเป็นผู้วาดมันขึ้นมา แม้ในบางครั้งจะสะดุดล้มจนมีแผลบ้าง แต่เธอจงรักษาแผลนั้นด้วยจิตใจที่เข้มแข็ง พักฟื้นฟูแผลนั้นให้สมานและหายดี และเมื่อเวลานั้นมาถึง จงวิ่งไล่ตามความฝันของเธออีกครั้งเถิด ในเส้นทางชีวิตอันแสนยาวไกล ทำในสิ่งที่หัวใจของเธอปรารถนาจนถึงที่สุด เป็นปกติแล้วที่เส้นทางนั้นจะไม่โรยไปด้วยกลีบดอกไม้ เส้นทางความฝันของเธออาจจะมิขาวกานาม มีแม่น้ำฝืนใหญ่ที่มีกระแสเชี่ยวกราก หรือมีกำแพงสูงชันกั้นขวางบ้าง แต่อย่างน้อยเธอก็ได้ลองทำมันแล้วนะ ทำในสิ่งที่เธออยากทำ ทำในสิ่งที่เธอมีความสุข แล้วในเมื่อเธอมีความสุขขนาดนั้น เธอจะคาดหวังเพียงแค่ความสำเร็จ และโชคเคราะห์ทุกข์ใจกับความผิดหวังเท่านั้นหรือ เดินต่อเถอะนะ แม้เส้นทางจะยาวไกลขนาดไหน แต่ถ้าเธอเดินไปเรื่อย ๆ สักวันเธอจะต้องพบจุดหมายปลายทางอย่างแน่นอน

เด็กผู้หญิงคนเดิมคนนั้น คนที่รู้สึกท้อใจในตัวเองยามที่มองเห็นคนอื่น ๆ ประสบความสำเร็จ ในขณะที่ตัวเองยังอยู่ที่เดิม แต่เธอก็ยังรู้สึกดี ที่เธอมีความสุขในขณะที่มองพวกเขายิ้ม อย่างน้อยเธอก็ดีใจ ที่ตัวเองยินดีกับความสำเร็จของพวกเขาจากใจจริง และสัญญากับตัวเองว่า ต่อจากนี้ไป เธอจะมองพวกเขาเป็นแรงผลักดัน เพียงเท่านี้ ความทุกข์ใจที่เคยมีก็กลัวว่าจะหายไปทันตา

เด็กผู้หญิงคนเดิมคนนั้น ยืนหนาวสั่นอยู่บนรถโดยสาร คนหลายคนที่เคยนั่งลุกออกไป แต่ข้างกายของเธอ มีคุณป้าคนหนึ่ง หอบของพะรุงพะรัง และมีผ้าพันแผลสีขาวพันไว้รอบข้อเท้า เธอเห็นว่าคุณป้าคนนั้นอาจจะจำเป็นต้องนั่งพักมากกว่าเธอ เด็กผู้หญิงคนนั้นสละที่นั่งว่าง ๆ บนรถคันนั้นให้คุณป้า และเมื่อได้รับรอยยิ้มและคำขอบคุณ เธอรู้สึกอบอุ่นภายในใจ แม้ร่างกายจะเหน็บหนาวก็ตาม

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งยืนเบียดเสียดกับผู้คนมากมายบนรถโดยสาร ร่างกายเหนื่อยล้าและอ่อนเพลีย สีหน้าของเธอคงจะดูเหนื่อยเอามาก ๆ เมื่อผู้ชายคนหนึ่งลุกออกมาจากที่นั่งของเขาแล้วบอกกับเธอว่า “ให้เรอนั่งต่อเราเลยนะ” และยังไม่ทันขอบคุณเขาก็กลืนหายใจเข้าไปในฝูงชนเสียแล้ว เธอไม่เห็นหน้าเขาคนนั้น และได้ยินเพียงแค่เสียงที่ดูใจดีเท่านั้น ในวันที่เธออ่อนล้า บนรถโดยสารคันยาวสีเหลือง ข้างกายเธอ แวดล้อมไปด้วยผู้คนมากมาย บนรถโดยสารคันยาวสีเหลือง เธอมีความเหนื่อยล้าอยู่เคียงข้าง โดยที่เธอก็ไม่ได้เต็มใจนัก และบนรถโดยสารคันยาวสีเหลืองคันนั้น เธอได้รับน้ำใจจากคนที่ไม่รู้จักกัน และนั่นเป็นความสุขเล็กๆ ๆ ที่พอจะลบเลือนความทุกข์กายลงไปได้บ้าง

เด็กผู้หญิงคนเดิมคนนั้น กำลังเขียนความสุขของเธอลงบนกระดาษแผ่นนี้

บางครั้งบางคราว ความทุกข์ทับซ้อนไปกับความสุข และความสุขแม้เพียงเล็กน้อย ก็สามารถเยียวยาและบรรเทาความทุกข์นั้นได้

บางครั้งบางคราว ความทุกข์ทำให้ฉันตระหนักได้ถึงความเป็นมนุษย์ ทำให้ฉันรู้ว่าฉันยังมีความรู้สึก

บางครั้งบางคราว ความทุกข์ให้บทเรียน

บางครั้งบางคราว ความทุกข์นำพาให้เกิดซึ่งความฝันและแรงบันดาลใจ

บางครั้งบางคราว ความทุกข์ทำให้เราเข้มแข็งมากขึ้น

บางครั้งบางคราว ความทุกข์ทำให้เราได้รู้ว่า บนโลกนี้ยังมีคนดีอีกมากมายที่พร้อมจะหยิบยื่นน้ำใจให้กันเสมอ

บางครั้งบางคราว ความทุกข์ทำให้เราได้ทบทวนตัวเอง ว่าเธอก็เคยมีความสุข เคยมีความรัก เคยมีความหวัง เคยใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานถึงขนาดนั้น อย่าให้ความทุกข์ กลบสิ่งสวยงามในชีวิตของเธอเลยนะ

และบางครั้งบางคราว ความทุกข์ทำให้ฉันได้รู้ว่าชีวิตมีคุณค่ามากมายขนาดไหน

ทุกคนบนโลกนี้ไม่สามารถที่จะใช้ชีวิตโดยไม่มีความรักได้ แต่ทุกคนบนโลกสามารถผ่านพ้นความรักไปได้ถ้าคุณต้องการ สำหรับบางคน อาจเป็นเรื่องยาก แต่โปรดเชื่อมั่นในตัวคุณเองเถอะว่า คุณจะต้องสามารถผ่านมันไปได้อย่างแน่นอน

หลายครั้งหลายหน ความทุกข์ครอบงำจิตใจของเรา ความรู้สึกอ่อนแรง ความรู้สึกเหน็ดเหนื่อย ความรู้สึกโศกเศร้าเสียใจ ความรู้สึกหงุดหงิด ความรู้สึกท้อแท้และสิ้นหวัง ความรู้สึกเหล่านี้ย่อมทำให้เกิดทุกข์ แต่คนเราไม่สามารถมีเงาติดตัวได้ตลอดเวลา เมื่อไรซึ่งแสงไฟ เงานั้นจะหายไป เช่นกัน คนเราไม่สามารถอยู่กับความรักไปได้ตลอด และเมื่อตอนนั้นมาถึง เงานี้ที่คุณคิดว่าไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้จะหายไป และสายรุ้งจะกลับมาสดใสอีกครั้ง